

HA ARRIBAT UN ÀNGEL

Bona nit, Audrey

Durant els pròxims mesos podrem gaudir amb una de les estrelles mítiques de la història del cinema. Un dels millors regals que ens podia fer TVE per començar l'any. Qui ho havia de dir.

Carles Gàmez

Audrey Hepburn o Edda van Heemstra Hepburn-Ruston (el seu vertader nom) era filla d'un financer irlandès i d'una rica baronesa holandesa. La seua infantesa va discórrer en el país de les tulipes, al costat de la seua mare, destinada a una vida confortable i luxosa; la invasió de les tropes nazis i la confiscació dels béns familiars, a causa de la ascendència jueva de la seua branca materna, truncarien aquesta bella història. La família passà per grans penúries. Fruit d'aquesta època va ser una forta anèmia, que acabaria «conformant» la seua famosíssima esquàlida figura.

D'Audrey Hepburn, avui quasi retirada del cinema, recordem la seua penúltima aparició (de la darrera, millor no parlar-ne) dirigida per Bogdanovich, que la situava de nou en un dels seus escenaris mítics: Nova York. Tant la ciutat de l'illa de Manhattan com, sobretot, París, van estar presents en una gran quantitat dels seus films. Igual que ara Nova York és l'escenari de moda com a reflex de la «vida moderna», París (i, en part, Roma també) fou l'escenari favorit, com a paisatge cinematogràfic, per a algunes de les millors comèdies americanes dels anys cinquanta-seixanta, que tindrien Audrey Hepburn com a protagonista: Sabrina-Hepburn tornarà de París convertida en una *cover-girl* (i un curs de cuina francesa) de Givenchy, disposada a conquistar l'Imperi Larramie. A *Ariadne* serà l'estudiant de violoncel, filla d'un inspector parisenc que «atraparà» finalment el cor d'un seixagenari milionari americà (Gary Cooper); a *Funny Face (Una cara amb àngel)* passarà de llibretera del Greenwich Village a maniquí del Harper, fotografiada per Richard Avedon, amb fons d'un París de targetes postals; a *Xarada* viurà les més divertides aventures amb el seu *alter ego* masculí, Cary Grant, pels carrers de la ciutat del Sena (inoblidable el sopar al *bateau-mouche*)...

Precisament, dos comedians genuïnament francesos com Colette («Gigi») i Giradoux («Ondine») la tindran com a protagonista amb gran èxit en els escenaris de Broadway. Aquesta «French-connection» de miss Hepburn ha estat possible, en part, gràcies a la possessió d'un dels físics més dúctils del cinema i a la seua sòlida formació europea, primerament, com a ballarina, i després, com a actriu. Tot això la va convertir en la figura ideal per a encarnar personatges sofisticats i cosmopolites, a mig camí entre Nova York i París, de la mà dels millors directors americans i «habillé» —quasi sempre— pels seu adorat Hubert de Givenchy, que la convertiria en anagrama sofisticat del seu *tailleur*, ressaltant i despullant les seues qualitats «feeriques», enfront del món de les «maggioratte» (Sophia i Gina) i les «blondes» (Marilyn i Kim).

Audrey Hepburn, el regnat de la qual es va estendre, sobretot, en les dècades cinquanta-seixanta, representa a la perfecció aquest tipus de dona, que domina sobretot els anys cinquanta, imposada per estilistes i fotògrafs: el «retorn del palau» i de la dona-princesa, tall de vespa i vestits llargs. Fins aquell moment ningú

fecta maniquí. Els directors més prestigiosos del moment la sol·licitaren per a les seues pel·lícules, en papers molt diferents: monja missionera, amb Zinneman; la Natasha de *Guer-ra i Pau*, amb Vidor; mestissa amb Huston (el seu únic *western*); un dels angles d'un triangle amb tints lèsbics, amb Shirley Maclaine i dirigida per Wyler, i l'apoteosi victoriana de *My Fair Lady*, de la mà de dos artistes tan exquisits com Cecil Beaton i Georges Cukor. Recordem que la versió teatral d'aquesta comèdia musical estaria protagonitzada per Julie Andrews, que veuria una volta més com se li escapava una gran oportunitat cinematogràfica. En venjança l'Acadèmia de Hollywood donaria el seu òscar femení a Mary Poppins, deixant fora de joc la «Fair Lady».

Un film clau en la seua filmografia, recordat, venerat, mític, i que gràcies a aquest cicle televisiu tindrem oportunitat de veure (o reveure) fou *Desdejuni amb diamants* (*Breakfast at Tiffanys*), basat en la novel·la del mateix títol de Truman Capote, que s'inspiraria per al seu personatge central en la figura de Sally Bowles (*Adéu a Berlín*), heroïna de *Cabaret* (Gore Vidal ho repeteix en totes les

borant el personatge per adaptar-lo millor a les característiques de l'actriu, i fins i tot canviant-ne el final per un «happy end» cinematogràfic,

Com que en aquesta ocasió no podien comptar amb algun dels seus habituals directors (Billy Wilder o William Wyler) es feia càrrec del projecte el jove Blake Edwards, que faria d'aquesta pel·lícula una de les comèdies sagrades del cinema americà. La trilogia Hepburn-Edwards-Henri Mancini, en la banda musical, donaria uns dels còctels més fascinants que s'hagen produït en la pantalla (igual passaria tres anys després amb el film *Xarada*, aquesta volta amb Cary Grant i Stanley Donen en la direcció).

La bellesa d'Audrey Hepburn restarà durant molt de temps com a termòmetre de la moda (la revista *Marie Claire* l'anomenarà «la jeune fille du demi-siècle»). La seua imatge quedarà com un espill per a tota una dècada. El seu estil (les seues famoses sabetilles de ballet-sabrina o el tall de cabell, que posaria encara més en evidència el seu llarguissim coll) seria llargament imitat.

Sobre el cicle, a banda dels films importants ja emesos, tot ell és im-

Audrey Hepburn, interpretant distins papers.

no s'havia atrevit a imposar un tipus femení amb una silueta tan expressiva. Gràcies, en primer lloc, a Dior i, després, als seus seguidors, París tornarà a centralitzar el món de la moda, després de la segona guerra mundial i amb el desig general d'un «retorn a la normalitat».

Pero Audrey serà més que una per-

seues entrevististes). Audrey, per primera volta, interpretava un personatge una mica atípic en la seua filmografia: una espècie de llibertina-*free-lance*, enmig de la bohèmia novaïorquesa (gàngsters, *gigolos*, milionaris, models, *latin-lovers*...). La versió cinematogràfica retocarà substancialment l'acidesa de la novel·la, reela-

prescindible. Hi falten alguns títols, com *Xarada* —emés fa temps per la TV3— o *Dos en la carretera*. Disposem-nos a veure aquesta «cinderella» del nostre segle, que tingué la gosadia de rebutjar el mateix Luchino Visconti, entestat a convertir-la en burgesa romana i corrupta. Ella sí que podia fer-ho. □